

THRILLER

DINIE BELL

DRIVE

palm|slag

Ontwerp omslag en binnenwerk: vandijk ontwerp, Eindhoven

Foto auteur: Ingrid van de Kerkhof-Knaapen

© 2017 Uitgeverij Palmslag | Dinie Bell

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photo-print, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 978 94 917 7368 6

NUR 305

Ik neem, ik pak,
ik pik, ik jat,
ik plunder en ik roof.
Ik snaai, ik snees,
ik gap, ontvreemd,
geef jou wat ik beloof.

Ik stroop, haal weg,
ik biets, ik kaap,
ik schoep en ik klauw.
Ik ontfutsel,
rats en rol,
en allemaal voor jou.

Ik maak buit,
verdonkeremaan,
ik kaai en ik steel.
Ik verduister
en gaandeweg
verduistert mijn hart mee.

PROLOOG

In tegenstelling tot haar herinner ik me alles. Elk detail staat in mijn geheugen gegrift. Ik weet nog precies of op een bepaalde dag de zon scheen en of 's avonds de maan helder aan de hemel stond. Als ik mijn ogen sluit, zie ik voor me welke kleding we droegen. Ik herinner me zelfs de geur die in de verschillende panden hing; boenwas, spruitjes en een enkele keer de lucht van een huisdier, een cavia die, in de hoop iets lekkers te krijgen, een soort gefluit voortbracht.

In gedachten ben ik terug in dat oude huis met het bloemetjes-behang dat losliet in de hoeken, het donkerbruine balkenplafond en de armetierige plant die op de vensterbank stond. Voor zover ik in het licht van mijn schijnwerper kon zien, was het ooit een cactus geweest. In dat huis rook het muf. Alsof er nooit gelucht werd.

Het vroom die decembernacht dat het kraakte en het was ijskoud in het monumentale pand. De adem kwam als witte spiralen uit onze neus. We droegen een dikke jas met een trui eronder, maar de kou drong door tot in onze botten. Onze vingers, slechts beschermd door plastic handschoenen, raakten al snel gevoelloos. Voor we, vlug maar voorzichtig, laden en kasten open konden trekken, moesten we ze warm wrijven.

Het duurde lang voor we beet hadden en we begonnen al te vrezden dat onze zoektocht tevergeefs zou zijn toen we achter wat slordig opgestapelde boeken een aantal bankbiljetten vonden. Ze was duidelijk opgelucht dat de missie geslaagd was. *Hij* zou tevreden zijn en wij konden naar huis, waar de cv wél warmte afgaf, ook al was het laat.

Helaas kwam op dat moment de bewoner van het pand naar beneden, slechts gekleed in een haastig aangetrokken joggingbroek. Vanaf de plaats waar ik stond, kon ik het kippenveld op zijn licht behaarde armen zien.

Bliksemsnel werd het pistool getrokken en op zijn hoofd gericht. Hij stak meteen zijn handen in de lucht, maar zijn twaalfjarige dochter die achter hem liep, deed een wanhopige poging de enige ouder die ze had te beschermen. Met een woest gebrul dat van ach-

ter uit haar keel kwam, wilde ze zich op degene storten die dreigde hem iets aan te doen.

Ik was nog juist op tijd toen ik mijn voet naar voren stak. Ze struikelde. Haar vader schreeuwde haar naam en deed een stap naar haar toe om haar te hulp te snellen, maar toen hij de korte beweging zag van de hand die het dodelijke wapen vasthield, stokte hij. Terwijl het kind huilend van onmacht overeind krabbelde, zei haar vader met klem dat ze zich rustig moest houden. Maar het was te laat. Het meisje had ons kwaad gemaakt. De loop was nu op haar gericht.

De luide knal verscheurde de stille nacht. Het was of de beelden vertraagden toen de blote benen van het kind voor de tweede keer onder haar vandaan sloegen en haar lichaam met een doffe klap op het parket terechtwam. Met gespreide armen lag ze daar, haar ene been in een vreemde hoek gedraaid. Haar ogen starden in het luchtledige. Op de plek waar de kogel haar vlees was binnengedrongen, had ze een gaatje in haar roze nachthemd.

De vader bracht een geluid voort dat niet van deze wereld leek te zijn. Hij zakte door zijn knieën en trok het slappe lichaam tegen zijn borst. 'Louise,' stamelde hij. 'Louise.' Hij bleef het maar herhalen.

Het besef drong door dat het, om meerdere redenen, het beste was hem ook om te leggen. Nog geen seconde later klonk het schot.